

Є. В. Зубчевська // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція. – 2014. – Вип. 9-1. – С. 112-115 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmgu_jur_2014_9-1_36

3. Проблеми третейського судочинства в Україні / В. П. Козирєва, А. П. Гаврилішин [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.law.nau.edu.ua/images/ Nauka/ Naukovij_jurnal/ 2011/ statji_n4_21_2011/ Kozireva_Gavrilishin_67.pdf

УДК 346.2(043.2)

Гільова К. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Рябова К. О., к.ю.н., доцент

ЮРИДИЧНІ АСПЕКТИ ПРИПИНЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Діяльність суб'єктів господарювання забезпечує виробництво, обмін, реалізацію матеріальних і нематеріальних благ у сфері суспільного виробництва кожної країни. У зв'язку з динамічним розвитком господарських правовідносин постає питання внесення змін до чинного законодавства, яке регулює підстави та порядок припинення діяльності суб'єктів господарської діяльності, з метою уникнення колізій та прогалин у ньому.

Господарсько-правові інститути припинення діяльності суб'єктів господарювання набувають усе більшого значення, це зумовлено рядом причин [3, с. 3-5].

По-перше, ринкові відносини у вітчизняній економіці на сучасному етапі характеризуються активним перерозподілом капіталу і власності. Юридичними формами такого перерозподілу виступають реорганізація і суб'єктів господарювання.

По-друге, реорганізація і ліквідація є основними способами здійснення політики роздержавлення і приватизації.

По-третє, за роки перетворень розроблено широку законодавчу базу, яка регулює створення, діяльність і припинення суб'єктів господарювання різних форм. Однак прогалини у законодавстві про реорганізацію або ліквідацію часто спричиняють тяжкі негативні наслідки для майнового обігу.

По-четверте, проблема захисту майнових інтересів кредиторів (у першу чергу громадян) набула вже не юридичного і навіть не економічного, а політичного характеру.

Підстави та порядок реорганізації і ліквідації суб'єктів господарювання знаходять своє закріплення також у ряді нормативних актів, що належать до законодавства про приватизацію, банкрутство, перетворення державних підприємств, антимонопольно-конкурентного законодавства. Тут слід враховувати дві обставини: по-перше, його багаторівневність (кодекс, закони, укази, постанови уряду, нормативно-правові акти міністерств, державних комітетів та інших центральних органів виконавчої влади), а по-друге, наявність актів як загальної, так і вузькогалузевої дії. Це, однак, ніяк не полегшує ні теоретичного осмислення, ані практичного застосування зазначених норм права.

Поняття припинення суб'єкта господарювання не визначене в законодавстві України, хоча Цивільний кодекс України вказує, що юридична особа припиняється в результаті передання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам – правонаступникам (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або в результаті ліквідації [2].

Господарський кодекс України відповідно дає схоже пояснення припинення суб'єкта господарювання, яке здійснюється шляхом його реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації – за рішенням власника (власників) чи уповноважених ним органів, за рішенням інших осіб – засновників суб'єкта господарювання чи їх правонаступників, а у випадках, передбачених цим кодексом, – за рішенням суду [1].

Аналізуючи українське законодавство в контексті припинення суб'єктів господарської діяльності, можна дійти висновку, що для нього характерним є відсилочний характер норм, що значно ускладнює процедуру оформлення ліквідації чи реорганізації, оскільки потребує звернення до великої кількості нормативно-правових актів та їх вивчення.

Таким чином, нині інститут припинення суб'єкта господарювання містить низку суперечностей та прогалин, тому потребує негайного вдосконалення на законодавчому рівні з огляду на практику. Удосконалення потребують норми, які стосуються підстав припинення суб'єктів господарювання, також потребує законодавчого закріплення поняття відповідних правових категорій. Вказане сприятиме усуненню прогалин правового регулювання даного інституту.

Доречним, на нашу думку, буде здійснити наступні кроки з метою вдосконалення законодавства у сфері припинення суб'єкта господарювання:

— об'єднати всі положення, що регулюють процедуру припинення, в єдиному кодексі, наприклад, у Господарському

кодексі України, що значно б вдосконалило та полегшило цю процедуру.

— включити до Господарського кодексу України окрему главу «Державна реєстрація суб'єктів господарювання» та виділити окремим розділом чи статтею припинення суб'єктів господарювання як юридичних осіб, так і фізичних осіб-підприємців. Особливу увагу треба звернути і на фізичних осіб-підприємців, оскільки положення, що регулюють процедуру їх припинення, не містяться ні в Господарському кодексі України, ні в Цивільному кодексі України, лише в Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань», що вказує на прогалини в українській системі законодавства.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.

3. Зубатенко О. М. Припинення суб'єктів господарювання: автореф. дис... канд. юрид. наук / О. М. Зубатенко; НАН України. Ін-т екон.-прав. дослідж. – Донецьк, 2008. – 20 с.

4. Стрільчук В. Удосконалення законодавства у сфері припинення діяльності суб'єкта господарювання, яке не пов'язане з його банкрутством / В. Стрільчук, Н. Іванюк // Підприємництво, господарство і право. – 2016. – № 5. – С. 31-36.

УДК 341.1:346.3(043.2)

Гуцал І. Ю., Дорошенко Т. А., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., д.ю.н., доцент

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ТРАНСПОРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Питання вдосконалення правового регулювання ліцензування транспортної діяльності визначається насамперед необхідністю запровадження європейської концепції належного надання послуг у сфері транспорту та формування на демократичних засадах взаємовідносин між такими суб'єктами, що належать до органів публічної влади, та споживачами послуг у цій сфері.